

Martinbeltxen eguberri (2)

Testuaren zatiak + liburuxkan kolatzeko irudiak

Ordutik geroztik, otsoak Martinbeltx ordezkatu zuen. Goiz guztiaz, otsoa lera bati lotzen zuten, eta oihanetan gaindi baserriraino joaten zen. Han, oilaskoz, fruituz eta barazkiz kargatzen zuten, eta gazteluko supazter eta labeetan erretzeko egur idor-idorrez ere. Gero otsoak gibelerateko bidea egiten zuen lera pisuari tiraka. Patak elurrean lerratzen zitzaizkion, bizkarreko minez ibiltzen zen, neke handiz izanik ere, etsitu gabe aitzinatzen zen. (...)

Eguberri gauean, urtero bezala, Balentin erregea joan zen astoari sagar puska batzuen eta eskutara bat pastanagreren ematera. Baina, Martinbeltxen aterpetik hiru urratsetara heltzean, bat-batean gelditu zen. Zer zen hura? Astoa gustuan etzanik zegoen otsoaren ondoan! Erregea isilik egon zen istant batez. Gero, begitartea alaiturik, zaindari bati erran zion:

-Hoa haragi gordin puska baten bila! Eguberri duk, eta Martinbeltxek adiskide berri bat aurkitu dik.

Erregeak berehala aurkitu zuen otsoa, hurbil-hurbileko sasi batean baitzegoen gorderik. Haren ondora joan eta, hitzik erran gabe, bere ezpata altxatu zuen. Baina basihiziaren sarraskitzera zihoalarik, bat-batean bere jestua gelditu zuen. Irriño batek aurpegia argitu zion erregeari. Otsoari buruz makurtu zen:

-Zer nahiago duk? -erran zion- Ezpataz hil ala Martinbeltx gaztelura joaten lagundu?

Biharamunean, otsoa desagertua zen. Martinbeltx berriz hasi zen baserriaren eta gazteluaren arteko joan-jinen egiten. Ez zen gehiago batere beldur oihana zeharkatzen zuelarik. Batzuetan, ostiko ttipi batez, zaretik zerrikume pottolo bat erorazten zuen. Opari bat. Doi-doia opari ttipi bat, adiskide batentzat. Eta kantuz, bere bideari jarraitzen zitzaion.

Martinbeltx gero eta hobeki sentitzen zen. Ordukotz, xutik egon zitekeen, xuxen-xuxena bere lau aztaparren gainean. Astoa laster sendatuko zela ikustean, otsoa segur zen hilen zutela Martinbeltx lanera itzuli orduko. Appetitua osoki galdu zuen eta egunetik egunera ahultzen ari zen. Martinbeltx hartaz urrikaldu zen eta, Eguberri bezperan, kaiolara hurbildurik otsoari erran zion:

-Askatasunaren berreskuratzen laguntzen ahal haut.

Otsoa harritu zen:

-Zergatik eginen huke hori? Ene oihanera itzultzen baldin banaiz, berriz ere lanjerean izanen haiz!

Alegia ez entzuna eginik Martinbeltxek jarraitu zuen:

-Ordainez, zin egin iezadak ez naukala gehiago erasoko bidean elkar topatuko dugularik.

Otsoak ihardetsi zuen:

-Animalia basa nauk. Baina ez nauk ez gezurti ez eta traidore ere. Askatasuna berreskuratzen baldin badut, zin egiten diat ez haudala sekula erasoko.

-Orduan -jarraitu zuen Martinbeltxek- adiskide gaitezen eta erakuts diezaiogun nagusiari.

Otsoak hain zuen bizia maite non ez baitzuen dudatu. Eta hara nola handik laster, gazteluko jendeek harriduraz ikusi zuten otsoa hurbiltzen, Martinbeltx lera batean etzanik zekarrela. Laster, astoarentzat lastozko inaurkina prestatu zuten, eta denborarik galdu gabe hartan etzan zuten lehenbailehen artatzeko.

Gero, otsoari mintzatuz, erregeak erran zuen ozenki:

-Ene Martinbeltxen ordezkatzera eta hura sendatu arte haren lanaren egitera kondenatzen haut!

Otsoa ez zen tuntitu ere, baina biziki kezkatua zen:

-Eta gero -pentsatu zuen- zer eginen ote didate?

Martinbeltxen eguberri (2)

Kolatzeko irudiak (11.a eta 16.a, ikasleek eginen dituzte)

